

David, rei

Jordi Teixidor

David, rei

ESCENA 6

David entra.

David: Hem de parlar, tu i jo.

Helena: Sí, hem de parlar.

David: Sento l'escena d'abans. Per mi, no calia que demanessis perdó. Comprenc força bé per què vas marxar, i sé que en el fons, en part, és culpa meva. Si volies tornar, la veritat és que tenies tot el dret de fer-ho. Sense humiliar-te.

Helena: Gràcies, David.

David: Benvinguda a casa.

Helena: M'ha dit la mare que vols tornar a cantar.

David: Sí.

Helena: I això vol dir que hauràs de viatjar, i que m'hauré de quedar sola, amb ella. Dies i dies, sola, amb ella. Me la conec, la cançó... Filla, ¿te'n recordes que m'has de banyar? No haves de fregar el pis avui? Nena, ¿no et sembla que vas massa pintada? Ai, Senyor, ¿com és que has trigat tant? Em fas patir, quan triges tant...

David: Si creguessis un xic en mi, en les meves facultats, sabries que serà per pocs mesos. Que així que comenci a guanyar diners, les coses canviaran, que la mare no serà un problema, que viatjarem plegats per tot el món. He pensat que podràs ocupar-te dels meus contractes, saps, i de la correspondència. És una bona idea, aquesta.

Helena: Vet-ho aquí, perquè m'ha fet jurar, vet-ho aquí, perquè em vol a casa, la vella! Per escoltar els seus sermons, satisfer els seus capricis i rentar-li els drapets, i esperar mentrestant que el seu fill torni un dia famós i ric! Només en sortiré per anar a la tomba, d'aquest infern. Doncs bé, si haig de viure tancada en aquesta casa, vull provar, desesperadament, d'enderrocar la tirania d'aquesta bruixa! Déu meu, aquest dolor, un altre cop... (*S'asseu.*) ¿No ho saps, que sóc una malalta, que l'esforç que em costa llevar-me cada dia no el faria per ningú? Sí, que ho saps, però no té cap importància, per a tu! Un dia rebentaré com un gos, davant teu, i no seràs capaç ni de moure un dit!

David: Demanaves comprensió, fa una estona. On és, aquesta comprensió? No vols entendre que alguns homes tenim una vocació, que aquesta vocació orienta les nostres vides, que res, per a nosaltres, és més important, que tot ho sacrifiquem al nostre art, que abandonem els pares, els amics, la pàtria, si cal...

Helena: Quan has fet res, tu, per aquesta vocació? Quina vocació és, aquesta, que la teva mare te l'ha d'inculcar cada dia? Perquè, encara que ho negarà, és ella qui insisteix, i insisteix, i que li ha ficat al cap aquestes fantasies... L'acorrala, li prepara paranys i emboscades, l'escomet per darrere, l'amenaça, el tempta, el sedueix, el fascina i l'embauca!

David: I lluitem contra tots els obstacles, i removem muntanyes, i passem misèries i fam, però a la fi, a vegades després de la nostra desaparició, el món reconeix el nostre talent. I no cal citar exemples il·lustres, les enciclopèdies són plenes d'artistes i de savis que han hagut de triomfar a despit de tot i de tothom.

Helena: L'han sentit cantar? Doncs jo tampoc, ni una sola vegada, i fa anys, que el conec, ni una sola vegada, ni quan es dutxa, no canta! Aquesta és la vocació del senyor, aquesta és la vocació per la qual ha de remoure muntanyes, el senyor! Doncs bé, si per fi la vella l'ha convençut, que no comptin amb l'Helena, per a aquesta vocació, no seré jo qui pagui els plats trencats, no seré jo qui faci el paper de fregall. Si fas una sola passa en aquesta direcció, sàpigues que me'n vaig, que et deixo, i que aquest cop, et deixo per sempre!

[Estrenada l'1 d'octubre del 1986 al Teatre Regina, en un muntatge del GAT de l'Hospitalet, amb direcció d'Alfredo Flores, i amb la interpretació de Ramon Teixidor, Nadala Batiste i Xus Estruch.]